

Шеф кафедри фізичного виховання і спорту

Починалася перша післявоєнна осінь, коли маленький Євген пішов до школи села Ружична. Це було велике, мальовниче село, яке вільно розляглося на пагорбах, збігало до річок та озер.

Вже через два роки у школі знали «трьох мушкетерів» – трьох вірних друзів, відмінників, відчайдушних хлопчаків, які нахабно намагалися відвоювати перші місця у всіх видах змагань. На все життя залишилася шкільна дружба Євгена Свіргунця, Михайла Павловського та Ігоря Дановича.

Ружична – спортивне село (лише футбольних команд було вісім). Євген випробовував себе і в легкій атлетичі, і в спортивних іграх, зумів посісти перше місце з вільної боротьби на першій спартакіаді України.

Потяг до навчання був сильнішим, ніж захоплення спортом: якось витратив усі гроші на книжки, замість того, щоби заплатити податок. У той вечір мама лише сумно зітхала та з подивом дивилася на свого впертого пестунчика.

Романтичні настрої захопили випускників десятого класу – комсомольці їдуть на Донбас. Планували їхати випускники двох класів, а поїхало четверо, в тому числі і Євген. Цікаво, чи стоїть ще шахта «1/2 біс», яку будував Євген Михайлович? Хто зна...

А він уже планував своє подальше життя: Україні потрібна освічена молодь... Два бали не дібрав Євген, вступаючи на радіотехнічний факультет КПІ. Ще б пак, у групі з тридцяти студентів двадцять п'ять – із «золотом».

Міцно стиснувши зуби, аби не плакати, повернувся в село – треба було допомагати мамі. А тут для нього заспівали: «Сол-

даты, в путь, в путь! Вьётся, вьётся знамя полковое, командиры впереди!». Три роки служив Євген Свіргунець у Прикарпатському військовому окрузі: марширував на плацу, стояв на посту, був комсоргом роти, виступав у змаганнях...

У 1961 році він – студент Кам'янець-Подільського педагогічного інституту, факультету фізичного виховання та спорту. Всі роки навчання – відмінник. Там, у Кам'янці, став майстром спорту і... одруженим чоловіком. Вчилася у паралельній групі смуглява, витончена, як порцелянова статуетка, гімнастка Віронька, яка й полонила назавжди серце секретаря комсомольської організації інституту, серйозного та енергійного Євгена.

Закінчивши інститут, працював інструктором зі спорту в Хмельницькому обласному комітеті комсомолу. Очолює комсомольську організацію нового навчального закладу Хмельницького технологічного інституту побутового обслуговування, працює викладачем фізичного виховання.

У 1968 році організовує самостійну кафедру фізичного виховання та спорту, на якій було лише шість викладачів. Працює, працює, не даючи ані собі, ані своїм колегам розслабитися,

спочивати «на лаврах».

З 1970 року багато років поспіль спортсмени кафедри не програвали жодної спартакіади, завойовуючи почесні нагороди.

Євгена Михайловича друзі та колеги називають «трудоголіком», і він з цим погоджується. Лише безмежна праця над собою дозволила йому з блиском захистити кандидатську дисертацію, довгі роки працювати секретарем партійного комітету ХТІПО, незмінним завідувачем кафедри, наставником і вчителем молодих викладачів і спортсменів.

Держава високо оцінила заслуги Євгена Михайловича, нагородивши його орденом «Знак пошани», знаком «Відмінник освіти України», почесними званнями: «Заслужений викладач ТУП», «Заслужений працівник фізичної культури та спорту України».

Під керівництвом Євгена Михайловича Свіргунця будували спортивний комплекс, стадіон, тренувальні зали, змінювався якісно склад кафедри.

Є лише два болючих моменти у житті Є. Свіргунця: він вважає, що не зумів довести до високої науки середнє покоління кафедри; не встиг побудувати плавальний басейн.

Та й сьогодні спробуйте знайти вільну годину для зустрічі із завідувачем кафедри Є.М. Свіргунцем! Якщо знайдете – вважайте, що вам пощастило.

Євген Михайлович переповнений планами та ідеями: «Три викладачі кафедри захистили кандидатську дисертацію, чотири готуються до захисту; будуємо тренажерний зал у спорткомплексі, кабінет ЛФК, відкриваємо нову спеціальність «Фізична реабілітація»...

В. Ткач